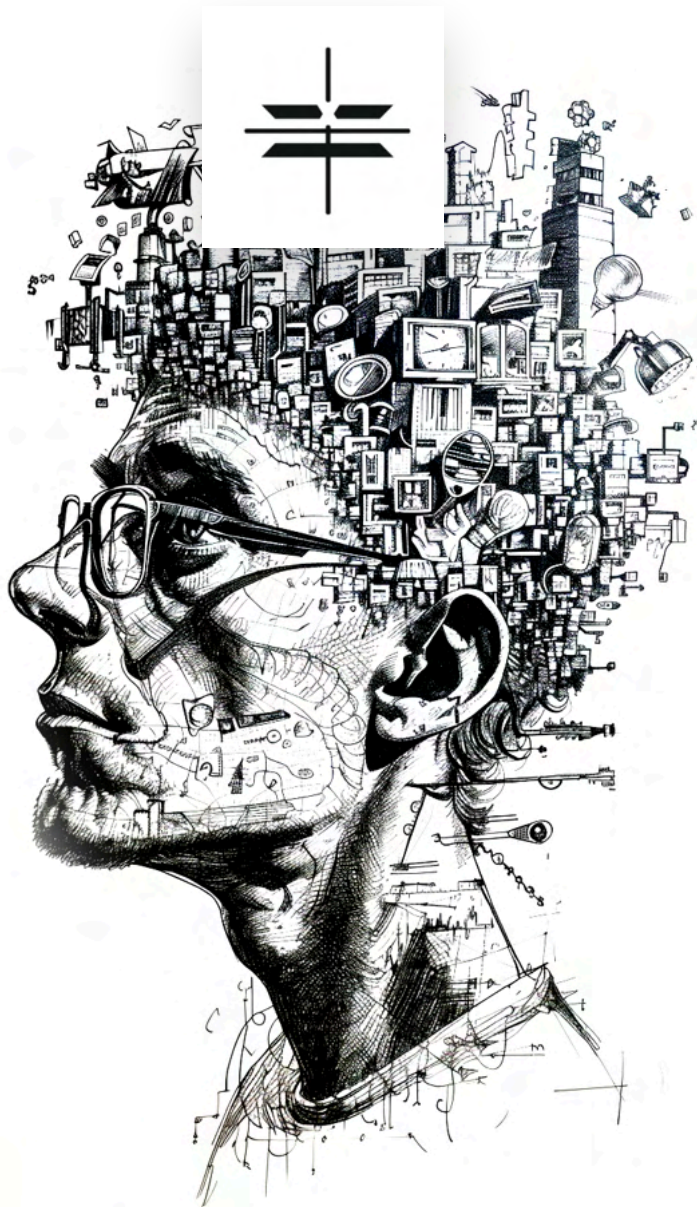

CONVERSATIESTARTERS

Dominique Dewitte | [Brevity.be](https://brevity.be)

20 ANEKDOTES OM EEN BOEIENDE INDRIK TE MAKEN

De Italianen hebben een fascinerend concept dat niet gaat over 'waarheid', maar over iets dat 'waar zou moeten zijn'.

Ze noemen het *ben trovato*, wat letterlijk 'goed gevonden' betekent. Als een verhaal intrigerend genoeg is, zou het waar moeten zijn.

Iedereen begrijpt dat het misschien niet waar is, maar dat maakt het niet minder krachtig. Niets is saaier dan een betweter die erop staat dat je je mond houdt totdat je alles hebt gecheckt wat je wilt zeggen.

Want het gebruik van speculaties en mogelijkheden is een essentieel onderdeel van boeiend vertellen.

Dit is een speciale uitgave van brevity.be. Eerste uitgave: juni 2024. Niets uit deze uitgave mag gekopieerd worden zonder de toestemming van de auteur. Auteur: Dominique Dewitte - Vormgeving: Marina Schiettecatte - Cover: Charlie Dewitte

Alle illustraties in dit ebook zijn gegenereerd met behulp van geavanceerde AI-technologie voor beeldgeneratie." Brevity.be, a trademark of Opinza, Inc. 1314 E Las Olas Blvd Unit #2183 Ft Lauderdale, FL 33301 - USA

1. Inspirerende Verhalen

Richard Branson neemt een taxi	6
De miljoenen van George Clooney	10
Pendeldiplomatie volgens Henry Kissinger	14

2. Humoristische Verhalen

Bob Dylan zit in de woonkamer	18
De dubbelganger van Rowan Atkinson	22
Kerstavond bij Elton John	26
Bono krijgt wijze raad van een Schot	30
De auto's van Bernard Tapie	32
Phil Collins neemt de Concorde	36

3. Historische anekdotes

De man die Hitler omver reed	38
Winston Churchill en de prijs van een prostituee	42
“Als je me een week geeft, zal ik waarschijnlijk wel met iets voor de dag komen”	46
De intelligentste vrouw van het land	50
De man die 40 jaar stilzwijgen onderbrak met één zin	54

4. Onwaarschijnlijke ontmoetingen

De VIP-ontsnapping uit New York op 9/11: Brando, Jackson en Taylor	58
--	----

Het kind van Marilyn Monroe en Albert Einstein	62
Toen Madonna een Richard Nixon deed	66
Ferrari vs Lamborghini	70

5. Kunst en creativiteit

Salvador Dali, de grootmeester in het ontduiken van rekeningen	76
Het aquarium van Steve Jobs	80

1. INSPIRERENDE VERHALEN

RICHARD BRANSON NEEMT EEN TAXI

Het kan iedereen z'n geluksdag zijn

Ergens begin jaren tachtig moest Richard Branson naar een vergadering met investeerders in Londen. Hij was naar goede gewoonte al rijkelijk laat voor die meeting en sprong snel in een taxi, met het voornemen om de tijd in de auto te gebruiken om nog wat papierwerk door te nemen. Dat was echter buiten de taxichauffeur gerekend, die andere plannen had.

Hij keek Branson aan in de achteruitkijkspiegel en zei: "Ik ken jou. Jij bent die Dick Branson. Je hebt een platenlabel. Nou, mijn geluksdag. Stel je voor, meneer Branson in mijn taxi." De chauffeur vertelde Branson vervolgens dat hij drummer was in een band en bood hem aan zijn demotape te laten horen. Branson was gewend geraakt aan mensen die fantasierijke manieren vonden om hem hun tapes te laten horen, maar dit was nieuw! Om niet onbeleefd te zijn, vertelde Branson hem dat hij graag zijn muziek wilde horen. "Weet je wat, mijn moeder woont hier om de hoek. Ze zou het geweldig vinden om jou een kopje thee te schenken, laten we even bij haar langsgaan."

Na een beetje protesteren gaf Branson toe. Toen ze bij het huis aankwamen, zette de chauffeur de tape op. Bransons oren spitsten zich toen na een geweldige drumsolo de woorden "I can feel it, coming in the air tonight..." uit de speakers kwamen. De chauffeur draaide zich om: het was Phil Collins.

Omdat Branson het leuk vond om grappen met anderen uit te halen, vond hij de ervaring hilarisch. Collins had Branson goed te pakken! Als hij echt een ongetekende artiest was geweest, zou Branson hem ter plekke hebben getekend.

DE MILJOENEN VAN GEORGE CLOONEY

Vriendschap blijkt onbetaalbaar

De Amerikaanse acteur George Clooney erkent dat hij veel te danken heeft aan een stel vrienden die hem altijd hebben ondersteund. In 2013 koos hij ervoor om zijn waardering op een tastbare manier te tonen.

Op dat moment was Clooney nog vrijgezel en begon hij zich diepgaand te realiseren welke cruciale rol zijn vrienden hadden gespeeld tijdens zijn moeilijkere perioden. Zij hadden hem niet alleen financiële steun geboden, maar ook onderdak gegeven toen hij dat het meest nodig had. "Ik heb door de jaren heen veel aan hen te danken," aldus Clooney.

Rond dezelfde tijd was zijn film "Gravity" een groot succes, wat Clooney financieel ten goede kwam. "Ze boden ons aandelen aan omdat ze dachten dat de film zou floppen, maar uiteindelijk pakte dat heel goed uit", vertelde Clooney. Dit onverwachte succes versterkte aanzienlijk zijn financiële positie.

Als dankbaarheid voor de steun die hij van zijn vrienden had ontvangen, besloot Clooney een

speciaal gebaar te maken. Hij kocht 14 luxe-reiskoffers en vulde die met biljetten van 20 dollar waarbij elke koffer een totaal van 1 miljoen dollar bevatte. Vervolgens nodigde hij 14 vrienden uit voor een diner bij hem thuis en overhandigde hen de koffers.

"Velen van ons hebben moeilijke tijden meegemaakt en sommigen zitten er nog middenin," zei Clooney

tijdens het diner. "Maar jullie hoeven je geen zorgen te maken over jullie kinderen, jullie opleiding of jullie hypotheek."

Een van de genodigden, Rande Gerber, die gehuwd is met het voormalige topmodel Cindy Crawford, weigerde echter om het geld aan te nemen. Waarop Clooney een slim plan bedacht om hem te dwingen.

"Als Rande het miljoen niet aanneemt, krijgt niemand het", zei de acteur. Waarna er voor Gerber weinig anders opzat dan zijn kar te keren. Clooney had ook al de belastingen op de gift (\$ 3,5 miljoen) vooruitbetaald, wat maakt dat het miljoen in elke koffer ook netto 1 miljoen opleverde voor alle 14 genodigden.

Naast zijn succesvolle carrière in film en televisie heeft George Clooney ook aanzienlijke financiële middelen opgebouwd door ondernemende initiatieven, waaronder de verkoop van zijn tequilamerk Casamigos. In 2017 verkocht hij dit merk aan het drankconcern Diageo voor een bedrag dat zou oplopen tot \$1 miljard. Deze deal droeg aanzienlijk bij aan zijn vermogen, waardoor hij in staat was om genereuze gebaren te maken naar zijn vrienden en andere filantropische ondernemingen te ondersteunen.

PENDELDIPLOMATIE VOLGENS HENRY KISSINGER

De vredesarchitect op vleugels

Pendeldiplomatie, of bemiddelde communicatie, kan nuttig zijn in de vroege stadia van onderhandelingen, wanneer directe communicatie waarschijnlijk contraproductief zal zijn.

Het begrip pendeldiplomatie zou zijn ontstaan uit de inspanningen van Henry Kissinger in het Midden-Oosten in het begin van de jaren 1970. Hij vloog maandenlang heen en weer tussen hoofdsteden in het Midden-Oosten in een poging vrede te bewerkstelligen na de Arabisch-Israëliëse oorlog van 1973.

Toen Kissinger, die in 2023 op 100-jarige leeftijd overleed, werd gevraagd om uit te leggen wat pendeldiplomatie precies inhield, kwam hij met volgende uitleg.

“Oh! Dat is een beproefde oude Joodse methode. Laat me je een voorbeeld geven. Stel dat je de dochter van Rockefeller wilt koppelen aan een jongen uit een Siberisch dorp. Hoe zou je dat aanpakken?

Heel eenvoudig. Ik ga naar een Siberisch dorp, vind daar een jonge man en vraag hem: "Zou je met een Amerikaanse Jodin willen trouwen?"

Hij antwoordt: "Waarom?! We hebben hier fantastische meiden!"

"Nou, maar zij is de dochter van een miljardair."

Hij zegt: "Oh! Dat verandert de zaak..."

Dan ga ik naar Zwitserland, wandel een bestuursvergadering van een grote bank binnen en vraag: "Hoe zouden jullie het vinden om een eenvoudige Siberische jongen als president van jullie bank te hebben?"

"Oh, absoluut niet!"

"Maar wat als ik jullie vertel dat hij de schoonzoon van Rockefeller is?"

"Oh! Dat verandert de zaak..."

Dus dan ga ik naar Rockefeller en vraag: "Zou je willen dat je dochter met een Russische boer trouwt?"

"Wat bedoel je?! Iedereen in mijn familie zit in het bankwezen."

"Grappig dat je dat zegt, hij is eigenlijk president van een Zwitserse bank."

"Oh! Dat verandert de zaak..."

Waarop Rockefeller zijn dochter erbij haalt en zegt: "Meneer Kissinger heeft een goede echtgenoot voor je

gevonden. Hij is de president van een grote Zwitserse bank.”

“Bah! Alle grote bankiers zijn slappelingen o!”

En ik zeg: “Nou, deze is een sterke Siberische bink.”

“Oh! Dat verandert alles...”

2. HUMORISTISCHE VERHALEN

BOB DYLAN ZIT IN DE WOONKAMER

Een onverwachte ontmoeting

In 2016 was de Amerikaanse muzieklegende Bob Dylan niet thuis toen hij vanuit Zweden het nieuws ontving dat hij de Nobelprijs voor de Literatuur had gewonnen. Een medewerker noteerde het bericht om het later aan de zanger door te geven. Dylan, die druk bezig was met een tournee door de VS, besteedde aanvankelijk niet veel aandacht aan het nieuws.

De Zweedse organisatoren werden enkele dagen later nerveus toen ze niets van hem hoorden. Uiteindelijk gaf Dylan toch een teken van leven en zei het als een grote eer te beschouwen. Hij voegde er zelfs aan toe dat hij 'indien enigszins mogelijk' naar Zweden zou reizen om de prijs en de bijhorende cheque van 830.000 euro in ontvangst te nemen. Wat hij ook deed.

Dat Dylan niet overliep van enthousiasme, is begrijpelijk. Hij is de enige levende ziel op aarde die naast de Nobelprijs ook al een Grammy, een Oscar en een Pulitzerprijs won.

Bob Dylan in Crouch End

In Crouch End - een betere wijk in de Britse hoofdstad Londen - circuleert een prachtig verhaal over een bezoek dat de Joods-Amerikaanse popmusicus er bracht in 1993.

Dylan was per taxi in de buurt aangekomen waar hij de opnamestudio van zijn vriend Dave Stewart van de Eurythmics zou bezoeken. Maar de taxichauffeur dropte Dylan in de verkeerde straat. Dylan belde nietsvermoedend aan bij een huis waarvan hij dacht dat Stewart hem daar opwachtte.

Toevallig woonde er in dat huis ook een man die Dave heette, maar hij was een loodgieter, geen rockster. Toen Dylan aanbelde, vertelde Dave's vrouw dat haar man op pad was maar snel terug zou zijn. Ze leidde Dylan naar de woonkamer waar hij, naar goede Engelse gewoonte, thee aangeboden kreeg.

Toen de loodgieter tien minuten later thuiskwam en zijn vrouw vroeg of er berichten waren, antwoordde zij: "Nee, maar Bob Dylan zit in de woonkamer."

DE DUBBELGANGER VAN ROWAN ATKINSON

Geloof je ogen maar niet

De Engelse acteur Rowan Atkinson werd wereldberoemd met de vertolking van het typetje Mr. Bean. Tijdens een interview op de Britse televisie werd hem gevraagd of hij makkelijk op straat werd herkend en of dat hem hinderde om bepaalde plekken te bezoeken.

Het lastigste vind ik wanneer mensen je niet helemaal herkennen, maar je half herkennen, legde Atkinson uit. “Jaren geleden was ik in Peterborough bij een werkplaats waar Land Rovers worden gerepareerd. ik stond daar met een groep mensen toen ik een man naar me zag staren. Na een tijdje kwam hij naar me toe en zei: “ Excuseer me, maar heeft iemand je ooit verteld dat je het absolute evenbeeld bent van Mr. Bean?”

“Ik antwoordde hem dat ik de acteur was die Mr. Bean vertolkte. Waarop de man me een tijd aanstaarde en zei: “Haha, ik wed dat je graag zou willen dat je hem was”.

“Het werd een bizarre conversatie waarin, hoe meer ik probeerde uit te leggen dat ik was wie hij dacht dat ik was, hoe minder hij me geloofde. Wat me grappig leek, was hoe frappant hij de gelijkenis met Mr. Bean vond.” Hij zei: “De gelijkenis is echt griezelig. Heb je ooit gedacht om lookalike-werk te doen? Je zou er een fortuin mee kunnen verdienen.”

Na een tijdje moest ik het gesprek beëindigen, omdat hij me niet geloofde, maar ook behoorlijk irritant werd. Hij kon er niet bij dat ik me voordeed als iemand die Mr. Bean was en dacht daarom dat ik een totale kl**tzak was. Gewoon omdat ik een beetje op Mr. Bean leek en beweerde hem te zijn. Ik zag 'm denken: Wat een eikel die kerel.”

KERSTAVOND BIJ ELTON JOHN

Een cadeau om nooit te vergeten

De Britse zanger Elton John had er een lange carrière opzitten toen hij op 8 juli 2023 voor de (voorlopig) allerlaatste keer een concert gaf op Europese bodem.

Dat Elton John letterlijk en figuurlijk een rijk leven leidde, blijkt uit een passage uit 1970 die in een van zijn dagboeken stond geformuleerd en onlangs werd gepubliceerd.

“Werd wakker, keek *Grandstand* (een Engels sportprogramma) en schreef daarna *Candle in the Wind*. Dan naar Londen, waar ik een Rolls-Royce kocht. ’s Avonds kwam Ringo Starr eten.”

Elton John gaat dan ook al vele decennia mee. Een van de beste anekdotes over zijn rijkge vulde bestaan heeft een ander popicoon als protagonist: Rod Stewart, met wie Elton John een haat-liefderelatie onderhield, ondanks dat beiden vandaag niet langer “on speaking terms” zijn.

Ergens in de jaren '70 van vorige eeuw werd Rod Stewart ten huize Elton John uitgenodigd om er Kerstavond door te brengen.

De Schotse zanger had voor de gelegenheid een mini-koelkast als kerstgeschenk meegebracht. In zijn biografie vertelt Stewart hoe het object hem 600 Britse pond had gekost in het Londense luxe-warenhuis Harrods, een niet onaardig bedrag begin jaren '70.

Ook Elton John - die later wat laatdunkend naar de mini-koelkast zou verwijzen als 'een ijsemmer' - had voor zijn Schotse vriend een cadeau gekocht. Toen Stewart het pak openmaakte overviel hem enige schaamte: het was een Rembrandt.

BONO KRIJGT WIJZE RAAD VAN EEN SCHOT

Een les in nuchterheid en humor

Bono, de iconische zanger van de Ierse band U2, staat niet alleen bekend om zijn muziek, maar ook om zijn diepgaande betrokkenheid bij mondiale kwesties. Vooral de hongerproblematiek in Afrika ligt hem nauw aan het hart.

Tijdens een U2 concert in het Schotse Glasgow vond een opmerkelijk incident plaats dat zowel zijn passie als de nuchterheid van het Schotse publiek illustreerde.

Op een zwoele avond, de lucht geladen met de energie van duizenden fans, vroeg Bono het publiek om stilte. De sfeer in het stadion veranderde, geladen met spanning. Langzaam begon Bono in zijn handen te klappen. Het geluid van zijn handen die elkaar raakten, echode door het stadion. De menigte volgde zijn voorbeeld, hun ritmische handgeklap vulde de stilte.

Na enkele momenten van dit unisono handgeklap, boog Bono zich naar de microfoon en sprak met een

sombere ernst: "Iedere keer als ik in mijn handen klap, sterft er een kind in Afrika."

Een beladen stilte volgde zijn woorden, tot plotseling een stem vanuit het publiek, doordrongen van een onmiskenbare Schotse tongval, de stilte doorbrak: "Well, stop fucking doing it then!"

DE AUTO'S VAN BERNARD TAPIE

De prijs van luxe en status

De in 2021 overleden Franse zakenman en politicus Bernard Tapie was naast een voetbalfreak ook een verwoed autoliefhebber. Mercedes, BMW, Lamborghini. Porsche, Ferrari, Jaguar, Rolls-Royce... hij heeft ze allemaal gehad.

Begin jaren 1980 rekruteerde hij twee verkopers, maar tot zijn afgrijzen projecteerden ze het imago van 'ordinaire sloebers'. Vooral hun aftandse auto's waren een doorn in het oog, omdat ze het imago van Tapie en zijn ondernemingen bezoedelden.

"Goed, jullie twee, we gaan een mooie auto kopen," zei Tapie op een dag en trok zijn jas aan. "Kom maar mee." Ze reden naar een Parijse wijk vol showrooms, waar men zonder problemen de auto van zijn dromen kon vinden.

"Kies maar uit," zei Tapie, waarop het duo zich volledig liet gaan. De een koos een Rolls-Royce, de ander een Jaguar. Eindelijk waren ze uitgerust met efficiënte en luxueuze werkvoertuigen. Tapie toonde

zich vorstelijk genereus en betaalde alles met een cheque.

Maar dagen later kwam de ware Tapie tevoorschijn. "Zeg, hoe denk je mij die auto terug te betalen?" vroeg hij aan de telefoon aan de nu wat verbaasde eigenaren van de nieuwe Engelse bolides. Er volgde een gênante stilte... "Ja, die auto, wanneer en hoe ga je mij die terugbetalen?" vervolgde de voormalige

voorzitter van Olympique Marseille. Hij wachtte niet op hun antwoord, want de genereuze Tapie had de oplossing al gevonden. De twee medewerkers zouden maandelijks de helft van hun salaris zien ingehouden voor de terugbetaling van de voertuigen.

Dat de auto's van Tapie regelmatig als gespreksonderwerp terugkwamen, bewijst een andere anekdote. Een van de vele advocaten van Bernard Tapie was op een diner te gast toen het gesprek aan tafel plots over de niet onbesproken zakenman ging. Toen de man vertelde dat hij voor Tapie werkte, antwoordde de vrouw: "Hoe kan men zo'n schurk verdedigen?"

Waarop de duidelijk geïrriteerde advocaat de vrouw verwittigde op te passen met haar woordgebruik, omdat ze anders een klacht voor laster en eerroof kon verwachten. Waarop de vrouw antwoordde: "Wel, ik hoorde onlangs een interessant verhaal: ik weet niet of Tapie een auto gestolen heeft of dat men zijn auto gestolen heeft, maar er is alleszins iets niet pluis met die man."

PHIL COLLINS NEEMT DE CONCORDE

Discretie is niet altijd wat men hoopt

Phil Collins trad in 1985 tijdens Live Aid - een 16 uur durend internationaal benefietconcert - twee keer op: één keer in Londen en één keer in Philadelphia. Deze logistieke tour de force was mogelijk dankzij een vlucht met de supersonische Concorde, waarmee Collins binnen enkele uren de Atlantische Oceaan kon oversteken.

Het evenement was een wonder van coördinatie en moderne technologie, waarbij elke seconde telde.

Tijdens zijn vlucht naar de Verenigde Staten werd er vanuit Londen contact gezocht met de Concorde. British Airways had afgesproken dat Phil Collins via de radio van het vliegtuig even zou babbelen met de presentatoren van Live Aid in Londen. Het was een ongebruikelijk verzoek, maar Live Aid was nu eenmaal een ongebruikelijk evenement.

"Ik zat in de cockpit toen de piloot via zijn radio de vraag kreeg of hij Phil Collins kon spreken," vertelde Collins later met een glimlach. "De piloot stribbelde behoorlijk tegen en zei dat het hoogst ongebruikelijk

was. Uiteindelijk gaf hij mij zijn headset, maar hij zei erbij: 'Eigenlijk mag ik dit helemaal niet doen. Ik zou het op prijs stellen dat je dit aan niemand vertelt.'”

Waarop Collins de bijna twee miljard televisiekijkers die het evenement live volgden enkele woorden toesprak.

3. HISTORISCHE ANEKDOTES

DE MAN DIE HITLER OMVER REED

Geschiedenis op een kruispunt

Wanneer de jonge John Scott Ellis in 1930 met moeite afstudeert aan het Eaton College, besluit zijn familie hem een tijd naar Kenia te sturen, waar ze honderden hectare grond bezit (net als in het centrum van Londen en in Noord-Amerika trouwens). Maar ook een verblijf in München staat op zijn programma, waar hij in 1931 te gast is bij de bevriende familie Pappenheim.

Amper in de stad aangekomen is Ellis onder de indruk van de uitgestrektheid ervan. Dit jeugdige lid van de Engelse aristocratie besluit dan ook vrij snel zich een voertuig aan te schaffen. Zijn oog valt op een rode Fiat.

In 1931 is de Nationaal-socialistische Deutsche Arbeiterpartei de op één na grootste politieke partij van Duitsland. De voorzitter van die partij – de bijna 43-jarige Adolf Hitler – is een succesauteur. Van zijn werk *Mein Kampf* zijn ruim 50.000 exemplaren verkocht. Hitler geniet van zijn pasverworven status:

hij beschikt over een chauffeur, een reeks dienstbodes en bodyguards en betreft een luxe-appartement aan de Prinzregentenplatz. Ook op sentimenteel vlak zit alles snor. Hij is onlangs een relatie begonnen met de 19-jarige winkelhulp Eva Braun. Zijn bekendheid groeit met de dag. Zelden gaat een dag voorbij zonder dat hij op straat wordt aangeklampt om een handtekening.

Hitler ligt nu op de grond

John Scott Ellis, die kort na de oorlog Lord Howard de Walden zou worden en een van de laatste grote Britse racepaardenkwekers was, had net zijn nieuwe wagen betaald. Hij nodigde zijn gastheer, de 60-jarige Heinrich Haupt Pappenheim, uit voor een ritje.

De oude man moet hem door München loodsen en vermijden dat er ongelukken gebeuren. Samen rijden ze door de Ludwigstrasse, waarna Ellis rechts de Briennerstrasse wil inslaan.

Maar een man die net het kruispunt wil oversteken, vergeet naar links te kijken, waarna Ellis met zijn rode Fiat hem niet meer kan ontwijken. De voetganger, een veertiger met een kleine snor, ligt nu op de grond. Ellis is ontzet, maar wordt gerustgesteld wanneer de man onmiddellijk weer opstaat.

Het is snel duidelijk dat hij niet ernstig gewond is. Ellis laat – omdat hij geen Duits spreekt – Pappenheim het woord voeren, die zich uitput in het maken van excuses. De man maakt geen misbaar, veegt snel zijn pak schoon, schudt Ellis en Pappenheim de hand en vervolgt zijn weg.

“Ik neem aan dat je niet weet wie dat was”, zegt Pappenheim tegen zijn jonge genodigde. “Hij is de leider van een politieke partij en hij praat veel. Adolf Hitler is zijn naam.”

Een tweede ontmoeting met Hitler

Drie jaar later bezoekt Hitler het Residentztheater, waar hij gezeten in een privé-loge een operavoorstelling bijwoont. Op dat moment is hij rijkskanselier en de man wiens naam over iedereen lippen rolt. In de loge naast de zijne zit ene John Scott Ellis, 21 jaar oud. Die brengt zijn kersverse Duitse bruid naar de opera. Ellis herkent de man die hij drie jaar eerder omver reed, stelt zichzelf voor en vraagt Hitler of hij zich het incident herinnert. ‘Uiteraard,’ antwoordt Hitler, tot Ellis verbazing. Beide mannen voeren daarna een kort, maar warm gesprek. Scott Ellis zou in 1999 overlijden en zijn ontmoeting met Hitler zou zijn leven lang zijn geliefkoosde gespreksonderwerp blijven.

“Een paar seconden lang misschien hield ik het lot van Europa in mijn onhandige handen. Hij had een paar schaaftwonden, maar had ik hem gedood, dan zou de wereldgeschiedenis er anders hebben uitgezien.”

WINSTON CHURCHILL EN DE PRIJS VAN EEN PROSTITUEE

Een scherpzinnige onderhandeling

Nancy Witcher Astor, een Amerikaans-Britse politica en feministe, was het eerste vrouwelijke parlamentslid in Engeland en diende tot 1945 voor de Conservatieve Partij in het Lagerhuis. In die hoedanigheid botste ze vaak met Winston Churchill, die van 1940 tot 1945 Brits premier was.

Verschillende anekdotes over hun rivaliteit doen de ronde. "Als ik met je getrouwd zou zijn, zou ik vergif in je thee doen," zei Lady Astor ooit tegen Winston Churchill. "En als ik met jou getrouwd zou zijn", antwoordde hij, "zou ik het opdrinken".

Een andere geestige uitwisseling vond plaats toen Lady Astor Churchill bekritiseerde over zijn alcoholgebruik door te zeggen: "Waarom komt u niet nuchter, premier?" Waarop Churchill haar als volgt van antwoord diende: "Mijn liefste, je bent lelijk, en wat meer is, je bent walgelijk lelijk. Maar morgen zal ik nuchter zijn en jij zal nog steeds walgelijk lelijk zijn."

Ondanks hun vaak scherpe confrontaties deelden Churchill en Astor een wederzijdse bewondering die geworteld was in hun opmerkelijke prestaties.

In een wereld waar politieke meningsverschillen vaak leidden tot persoonlijke vijandigheid, was hun vermogen om verbaal te sparren met behoud van wederzijds respect een verfrissende afwijking van de norm.

Er circuleren ook verhalen over hun humoristische interacties rond meer provocatieve thema's. Zo zou Churchill Lady Astor hebben gevraagd of ze met hem naar bed wilde voor vijf miljoen pond, waarop zij antwoordde dat ze dat voor dat bedrag wel zou overwegen. Toen Churchill vroeg of ze met hem naar bed wilde gaan voor vijf pond, antwoordde ze: "Wat denk je wel dat ik ben?" Waarop de premier antwoordde: "Dat hebben we al vastgesteld, we zijn nu enkel nog aan het onderhandelen over de prijs."

In zijn boek *The Churchill Factor* schrijft voormalig Brits premier Boris Johnson dat de protagonisten in bovenstaande anekdotes andere mensen waren dan Churchill en Lady Astor, maar dat dergelijke foute Churchill-citaten "aan hem blijven kleven", omdat ze zo gemakkelijk te geloven zijn als afkomstig uit Churchills mond.

“ALS JE ME EEN WEEK GEEFT, ZAL IK WAARSCHIJNLIJK WEL MET IETS VOOR DE DAG KOMEN”

De ondergewaardeerde rol van de vicepresident

Er waren de reizen rond de wereld, de chauffeurs, de militairen die salueerden, mensen die applaudisseerden en de voorzitterschappen van al die verschillende instellingen, maar uiteindelijk stelde het niets voor. Ik haatte elke minuut ervan.”

In het boek *Lyndon Johnson and the American Dream* van Doris Kearn Goodwin reflecteerde de latere president Lyndon Baines Johnson ongemeen bitter over zijn jaren als vicepresident.

Amerikanen hebben een lage dunk van het vicepresidentschap en dat geldt vooral voor de vicepresidenten zelf. Joe Bidens stafchef zei het ooit als volgt: “In Amerika telt enkel wie wint, dus al wie met een grote badge aankomt waarop staat

geschreven: 'Ik ben nummer twee', vraagt om moeilijkheden..."

Johnson was niet de enige die door de woestijn ging. Richard Nixon zei ooit tegen Henry Kissinger dat zijn vicepresident Spiro 'Ted' Agnew zo onbekwaam was, "dat hij geen betere verzekering tegen een moordaanslag had kunnen bedenken".

Nixon wist waarover hij sprak. Tussen 1953 en 1961 had hij acht jaar lang als vicepresident gediend onder Dwight Eisenhower. Toen journalisten tijdens een persconferentie in augustus 1960 aan president Eisenhower vroegen om een voorbeeld te geven van een idee dat hij van Nixon had overgenomen, antwoordde de vijfsterrengeneraal: “Als je me een week geeft, zal ik waarschijnlijk wel met iets voor de dag komen”.

Die uitspraak zou Nixon in 1960 het presidentschap kosten. Zijn tegenstander John F. Kennedy had de les van Eisenhower goed onthouden. In zijn door de familie geautoriseerde biografie *The Death of a President* van William Manchester omschrijft John F. Kennedy zijn vicepresident Lyndon B. Johnson als “een acteur uit een D-film”.

Toen wijlen senator John McCain – die in 2008 zelf een gooi naar het presidentschap deed – de vraag gesteld kreeg of hij bereid was het vicepresidentschap te aanvaarden, antwoordde hij: “U weet dat ik jaren in gevangenschap heb doorgebracht in Noord-Vietnamese strafkampen, waar ik het daglicht niet kon zien en enkel troep te eten kreeg. Waarom zou ik zo’n ervaring nog eens overdoen?”

DE INTELLIGENTSTE VROUW VAN HET LAND

De kracht van emotionele intelligentie

Interesse tonen in anderen kan een krachtig effect hebben op hun gevoelens. Dit wordt duidelijk geïllustreerd door het verschil in emotionele intelligentie (EQ) en intellectuele capaciteiten (IQ) van twee Britse premiers.

Benjamin Disraeli en William Gladstone waren politieke rivalen in de tweede helft van de negentiende eeuw. Disraeli was een Brits staatsman van conservatieven huize en werd tweemaal premier. Vóór zijn politieke carrière schreef hij een aantal romans, waarvan er enkele aanzienlijke populariteit bereikten.

Gladstone was een Brits liberaal, die het viermaal tot premier zou brengen. In de periode van ca. 1850 tot ca.1880 vormde de rivaliteit tussen Gladstone en Benjamin Disraeli een belangrijk element van het Britse politieke leven.

Hoewel beide mannen ongemeen interessant waren, had Gladstone een problematische relatie met koningin Victoria. Ze vond de liberaal 'een Houten

Klaas' en voelde meer voor de geboren charmeur Disraeli. Zo klaagde ze meermaals over Gladstone: "Hij spreekt mij altijd toe, alsof ik een openbare vergadering ben."

Van Disraeli had ze een totaal andere indruk en de premier maakte gretig gebruik van vleierij om de

koningin voor zich te winnen. Als schrijver van een indrukwekkend oeuvre sprak hij de vorstin – die een boekje had gemaakt over haar vakanties in Schotland – graag aan met “wij schrijvers, mevrouw”. Zijn flair voor dramatiek culmineerde in zijn beslissing om Victoria tot keizerin van India uit te roepen tijdens zijn tweede termijn als premier.

Maar het beste bewijs van Disraeli's charmerende kunsten is een anekdote, verteld door een vrouw die op een avond met William Gladstone dineerde en de volgende avond met Benjamin Disraeli en over beide ontmoetingen het volgende vertelde:

‘Nadat ik met Gladstone had gedineerd vond ik dat hij de meest intelligente man van het land was. Maar na mijn diner met Disraeli voelde het alsof ik de meest intelligente vrouw van het land was.’

DE MAN DIE 40 JAAR STILZWIJGEN ONDERBRAK MET ÉÉN ZIN

De kracht van sport en passie

Een waargebeurd verhaal. Een soldaat keert na de Tweede Wereldoorlog van het front terug naar huis. Kort na zijn thuiskomst stopt hij met spreken. Zijn familieleden laten hem onderzoeken, maar de dokters vinden niets. Geen wonde, geen hersenletsel, geen stemproblemen. De man kan lezen, schrijven, conversaties begrijpen en orders volgen. Doch spreken doet hij niet meer – niet met de artsen, niet met zijn vrienden, noch met zijn familie.

Perplex en geërgerd beslissen de dokters hem in een veteranenhospitaal te plaatsen in een andere stad, waar hij dertig jaar lang zal blijven en zijn leven in zelfisolatie zal doorbrengen, zonder ooit zijn zelfopgelegde zwijgplicht te breken.

Op een dag staat in een van de kamers in het hospitaal een radio aan waarop rechtstreeks een voetbalwedstrijd wordt uitgezonden tussen het team

uit de thuisstad van de soldaat en een traditionele rivaal.

Wanneer op een cruciale fase van de wedstrijd de scheidsrechter een beslissing neemt in het nadeel van het thuisteam van de soldaat, springt hij van zijn stoel en spreekt de eerste woorden in meer dan drie

decennia: “Jij idioot! Ga je hen de match weer cadeau doen?” Waarna hij naar zijn stoel terugkeert om zich opnieuw in stilte te hullen en nooit meer te spreken.

“De relatie tussen sport en de vurige supporter heeft niets van een spelletje”, schrijft Dr. Robert Cialdini in zijn internationale bestseller *Influence*. “Die relatie is ernstig, intens en hoogst persoonlijk, zoals uit bovenstaande waargebeurde anekdote mag blijken.”

Het principe van associatie

Ongeacht de verzwakking van zijn ego na dertig jaar van sprakeloze stagnatie, voelde deze man zich sterk betrokken bij de uitslag van de wedstrijd. Waarom? Omdat zijn geboortestad betrokken was. Een nederlaag vatte hij als een persoonlijk verlies op. Een fenomeen dat bekend staat als het principe van associatie. De band met zijn thuisstad verbond hem met de aankomende winst of nederlaag.

Net daarom zijn supporters van de thuisploeg vaak zo fascinerend en tonen ze zich zo dankbaar naar de spelers die regelmatig het verschil voor hun team maken. Hun eer staat op het spel. Daarom ook zijn deze massa's supporters vaak on vergevend en wreed naar de spelers, coaches en beleidslui toe wanneer de slechte resultaten zich opstapelen.

Het principe van associatie werkt in 2 richtingen. De voorbije jaren tonen de Belgen zich fervente supporters van de Rode Duivels. Maar in de magere jaren 2002 – 2010 keerden supporters zich massaal van de ploeg af. Toen de Duivels in 2009 in Armenië hun zoveelste wedstrijd verloren, was exact één supporter meegereisd. De overige 11 miljoen Belgen wilden toen zo min mogelijk met de Duivels worden geassocieerd.

4. ONWAARSCHIJNLIJKE ONTMOETINGEN

DE VIP-ONTSNAPPING UIT NEW YORK OP 9/11: BRANDO, JACKSON EN TAYLOR

Een vlucht uit de chaos

Op 10 september 2001 gaf Michael Jackson een optreden in het New Yorkse Madison Square Garden. Zijn VIP-gasten waren twee van de meest charismatische Hollywoodsterren uit de filmgeschiedenis: Marlon Brando en Elizabeth Taylor.

Toen een dag later in Manhattan de hel losbrak en de Twin Towers instortten ten gevolge van terroristische aanslagen, vluchtte het trio in een wagen richting Californië. Het verhaal is door een van Taylors persoonlijke assistenten bevestigd aan het Amerikaanse magazine *Vanity Fair*.

Hun vertrek verliep echter niet van een leien dakje. Fans herkenden het drietal in de hotelgarage, klopten op ramen en deuren en volgden hen tot op straat. Volgens de assistente van Taylor werd het trio eerst in veiligheid gebracht in de buurt van New Jersey. Taylor

trachtte daar nog een privé-jet te huren, maar ving bot omdat George W. Bush had bevolen het Amerikaanse luchtruim te sluiten.

Vanuit New Jersey vertrok het drietal dan maar per wagen richting Californië. Jackson en Brando

wisselden elkaar achter het stuur af, waarbij ze alleen stopten om te tanken. Echter het verhaal wil dat Brando bij zowat elke KFC of Burger King die ze tegenkwamen wilde stoppen om zijn oneindige honger te stillen. Na ongeveer 800 kilometer besloten ze de reis te staken op een geheime locatie nabij Columbus, in de staat Ohio.

Mensen uit de entourage van de drie sterren ontkennen het verhaal. Zo zou Taylor in New York zijn gebleven en er Ground Zero hebben bezocht. Het lijkt onwaarschijnlijk dat dit gelegenheidstrio onopgemerkt zou blijven tijdens hun vlucht na de aanslagen. Er bestaat evenmin beeldmateriaal om het verhaal te staven.

Of het verhaal klopt, zullen we nooit weten, want de drie protagonisten zijn overleden: Brando in 2004, Michael Jackson in 2009 en Elizabeth Taylor in 2011. “Se non è vero è ben trovato” . zeggen ze in Italië. Als het niet waar is, is het toch goed bedacht.

HET KIND VAN MARILYN MONROE EN ALBERT EINSTEIN

Een denkbeeldige samensmelting van
genieën

Verhoogd tot de categorie van mythe en legende, blijft een fascinerend feit over Marilyn Monroe vaak onderbelicht: verschillende bronnen schrijven haar een hoger IQ dan Albert Einstein toe.

Monroe was een intelligent en belezen persoon, met een persoonlijke bibliotheek van meer dan 400 boeken over verschillende onderwerpen zoals literatuur, kunst, drama, filosofie en psychologie. Volgens Scott Fortner, een expert op het gebied van Marilyn Monroe, is het gerucht dat ze een IQ van 168 zou hebben echter 'ongegegrond' en is hij in haar dossiers nooit informatie tegengekomen over een IQ-test.

Echter, de perceptie van beide personages stond lijnrecht tegenover elkaar, gekleurd door het beeld dat zij projecteerden en hun respectieve prestaties. Einstein werd beschouwd als het toppunt van intellectuele grootheid, een natuurkundig genie wiens

theoretische doorbraken de fundamenteën van de moderne wetenschap veranderden. Monroe daarentegen was een succesvolle actrice en zangeres die uitgroeide tot een sekssymbool.

Ondanks haar veelzijdigheid en talent, kon zij niet ontsnappen aan de stereotypen van het 'domme

blondje' die haar carrière en publieke imago omhulden.

In de jaren vijftig ontmoetten Albert Einstein en Marilyn Monroe elkaar op een feestje. Terwijl de elite van die tijd om hen heen danste en zich vermaakte, vond er een opmerkelijke uitwisseling plaats tussen deze twee iconen.

"Zou het geen fantastisch idee zijn wanneer wij samen kinderen kregen?" vroeg Monroe aan Einstein, haar ogen sprankelend van zowel charme als een diepere, subtiele intelligentie. "Stelt u zich eens voor. Kinderen met uw hersens en met mijn lichaam."

Einstein, even gefascineerd door haar uitgesproken gedachte als door haar aanwezigheid, dacht kort na. Toen glimlachte hij en antwoordde met een knipoog: "Een verleidelijk idee, maar waar ik bang voor ben, is dat wij kinderen krijgen met uw hersens en mijn lichaam."

TOEN MADONNA EEN RICHARD NIXON DEED

Roem en de kracht van een ontmoeting

Richard Nixon was ongetwijfeld de meest neurotische van alle Amerikaanse presidenten.

In mei 1971 nam hij zijn dienstbode, Manolo Sanchez, mee naar het Lincoln Memorial in Washington DC. Daar raakte hij betrokken bij een verhitte discussie met een groep jonge demonstranten. Deze jongeren hielden een herdenkingsactie voor de vier studenten die waren omgekomen tijdens de schietpartijen op de Kent State Universiteit op 4 mei, een gebeurtenis die diep in het collectieve geheugen van Amerika gegrift staat.

Nixon raakte door de ganse discussie dermate geïrriteerd dat hij terug in zijn wagen stapte, achtervolgd door een student die zijn middelvinger naar hem opstak. Nixon gaf hem de middelvinger terug, waarna hij tegen zijn dienstbode zei: “Die kl...zak zal de rest van zijn leven aan iedereen vertellen dat de president van de Verenigde Staten zijn middelvinger naar hem heeft opgestoken. En niemand die hem zal geloven.”

Ook Madonna zou van deze techniek gebruik maken wanneer ze decennia later met haar chauffeur de straten van Los Angeles afschuimde om er knappe jongens op te pikken, met wie ze dan achterin haar limousine de liefde bedreef.

Fier zouden deze jongens hun vriendenkring vertellen wat hen overkomen was, maar geen kat die geloofde dat ze de waarheid spraken.

Zowel in het geval van Nixon als Madonna zien we hoe buitengewone ontmoetingen met beroemdheden vaak worden ontvangen met scepsis, wat iets zegt over de ongrijpbaarheid van roem en macht.

FERRARI VS LAMBORGHINI

Wraak als drijfveer voor succes

Revanche of wraak ligt aan de basis van menige succesvolle onderneming. Zo was de drijvende kracht achter de oprichting van het auto-imperium van Ferruccio Lamborghini niemand minder dan zijn rivaal Enzo Ferrari. Beiden werden een eerder opvliegend karakter toegedicht. Een verbale aanvaring tussen de twee, die kort na de oorlog plaatsvond, zou uiteindelijk grote gevolgen hebben. Beide mannen kwamen uit dezelfde streek in Noord-Italië en deelden een passie voor mechanica en snelle wagens.

Enzo Ferrari

Ferrari was kort na de Eerste Wereldoorlog al een coureur van naam en faam, die voor Alfa Romeo reed. In 1939 verliet hij dat merk om zijn eigen wagens te gaan ontwikkelen. Dat gebeurde aanvankelijk onder de naam Auto-Avio Costruzioni. Om juridische redenen moest hij vier jaar wachten vooraleer hij de naam Ferrari mocht gebruiken. Die naam was nog eigendom van Alfa Romeo. Kort na de Tweede Wereldoorlog rolde in 1947 de eerste auto onder de

merknaam Ferrari uit de inmiddels naar Maranello verhuisde fabriek.

Ferruccio Lamborghini

Ferruccio Lamborghini maakte fortuin in de landbouwsector. Hij had meer belangstelling voor landbouwmachines dan voor landbouw zelf. Na succesvol een studie als werktuigbouwkundige te hebben afgerond, werkte hij tijdens de Tweede Wereldoorlog bij de Italiaanse luchtmacht. Na de oorlog startte hij een eigen tractorbedrijf op, Lamborghini Trattori.

Zijn eerste successen lieten hem toe te diversifiëren in zaken als verwarming en airconditioning. Al snel verdiende Ferruccio Lamborghini veel geld. Hij spendeerde dat geld graag aan dure wagens en zijn collectie bevatte dan ook een aantal unieke exemplaren, waaronder twee Maserati's

Een gebrekkige koppeling leidde tot het ontstaan van een wereldmerk

Lamborghini zwichtte ook voor een Ferrari, maar zijn ervaringen met die sportwagen bevielen hem allerm minst. Vandaar dat hij zich in 1962 rechtstreeks tot Enzo Ferrari richtte om hem te wijzen op het probleem van de koppeling, die volgens hem veel te

klein was voor de snelle supercar. Lamborghini stelde Enzo Ferrari voor om samen een oplossing voor het probleem te zoeken, iets wat door deze laatste als een belediging werd opgevat. “De koppeling is niet het probleem. Het probleem is dat jij niet weet hoe je een Ferrari moet besturen en dat je de koppeling stuk maakt”, zou Enzo Ferrari hem hebben toegesnauwd.

Lamborghini liet zich niet uit zijn lood slaan. Hij zou Ferrari iets hebben geantwoord in de zin van: “ Ik zal nooit meer je auto’s kopen. Voortaan maak ik mijn eigen auto’s, dan kan ik er zeker van zijn dat ze werken zoals ik dat wil.”

Een jaar later sticht Ferruccio het bedrijf Lamborghini in Sant’Agata Bolognese. De rest is geschiedenis. De volgende vijf decennia zouden de twee bedrijven een nek-aan-nekrace uitvechten. Beiden zouden supercar na supercar op de markt brengen. Elk model sneller, aerodynamischer, technologisch geavanceerder, met een steeds superieur design, en – uiteraard – steeds duurder dan het vorige.

Automobili Lamborghini werd in 1998 overgenomen van de Duitse groep Volkswagen. De waarde van het bedrijf loopt in de miljarden euro. Ferrari doet het nog een pak beter. Met een marktkapitalisatie van 74 miljard euro is het de zesde grootste autoproducent ter wereld.

“Se non è vero, è ben trovato”: Valentino Balboni bevestigt het verhaal

Anekdoten worden door de jaren aangedikt en verrijkt en vaak valt niet meer te weten wat waar is en wat niet. Dit is vooral het geval wanneer de betrokken

hoofdpersonen zijn overleden, waardoor directe verificatie van de verhalen onmogelijk wordt.

Enzo Ferrari stierf in 1988 op 90-jarige leeftijd en Lamborghini in 1993. Hij werd 76. “Se non è vero, è ben trovato”, zeggen de Italianen. Wat vertaald kan worden als: “Zelfs als het niet waar is, is het toch goed bedacht”.

Maar het verhaal is bevestigd door Valentino Balboni, een cultfiguur in de autowereld en 40 jaar lang de testrijder van Lamborghini. Zijn invloed binnen Lamborghini was dermate groot dat een speciale uitvoering van de Lamborghini Gallardo naar hem is vernoemd, wat zijn status binnen het bedrijf onderstreept. Vaak wordt gezegd dat Lamborghini Enzo Ferrari confronteerde in diens kantoor in de fabriek van Maranello. Dat is het enige element van deze anekdote waar Balboni zijn twijfels over heeft. Volgens hem vond het incident eerder op een auto- of ingenieursbeurs plaats. Maar al de rest is volgens Balboni de waarheid.

5. KUNST EN CREATIVITEIT

SALVADOR DALI, DE GROOTMEESTER IN HET ONTDEKEN VAN REKENINGEN

Kunst als betaalmiddel.

In 2017, terwijl hij druk bezig was met de voorbereidingen voor zijn aankomende tentoonstelling in Venetië, maakte de Britse kunstenaar Damien Hirst tijd voor een bezoek aan een lokale herberg. Daar, in het gezellige restaurant *Da Ivo*—bekend van het organiseren van George Clooney's vrijgezellenfeest—liet Hirst een onvergetelijke indruk achter bij de dankbare eigenaar Giovanni Fracassi.

Terwijl Hirst genoot van een bord eendenpasta, vroeg hij Fracassi om pen en papier en creëerde ter plekke een charmante schets.

Deze spontane gift was niet alleen een gebaar van waardering maar ook een knipoog naar de waarde van zijn artistieke handtekening. "Iemand in een galerij in New York vertelde me onlangs dat mijn

handtekening 350 dollar waard is”, vertelde Hirst, herinnerend aan een gesprek uit 2008 met de *London Evening Standard*. "Dat betekent dat als ik een cheque van 150 dollar onderteken, de cheque eigenlijk meer waard is dan de rekening.”

Maar Hirst is niet de eerste kunstenaar die op spontane wijze werken creëert in een restaurant. De

grootmeester in het kunstig ontduiken van restaurantrekeningen was Salvador Dalí.

Naar verluidt nodigde deze besnorde surrealist vaak grote groepen vrienden uit voor luxueuze lunches op zijn kosten. Wanneer het tijd was om te betalen, stelde Dali voor met een cheque te betalen.

Vervolgens schreef Dalí het volledige bedrag op de cheque, waarna hij op de achterzijde een schets maakte. Met zijn typische bravoure wedde hij dat geen enkele restauranteigenaar het zou wagen de cheque te innen, gezien de toegevoegde waarde van zijn schets. En inderdaad, Dalí had meestal gelijk.

Zowel Hirst als Dalí zijn voorbeelden van kunstenaars die op speelse wijze de grenzen tussen kunst, leven en economische waarde doen vervagen.

HET AQUARIUM VAN STEVE JOBS

Een les in innovatie en perfectie

Steve Jobs werd geboren in 1955, een tijdperk van telefoons met een draaischijf en computers zo groot als kamers. Hij stierf op 5 oktober 2011, nadat hij computers in een telefoon had weten plaatsen en die telefoon in de broekzak van 120 miljoen mensen.”

Weinigen omschrijven de verwezenlijkingen van Apple-stichter Steven Jobs (1955-2011) beter dan journalist Jim Alley dat met deze openingszin deed in het extra nummer dat *Bloomberg Business News* kort na Jobs overlijden aan hem wijdde.

Steve Jobs was allerminst een ‘likeable guy’

Hoewel in de dagen na zijn dood de ene na de andere hagiografie verscheen, was Jobs allerminst een ‘likeable guy’. Hij stond vooral bekend om zijn vaak onwaarschijnlijk ruwe en kleinerende omgang met werknemers. Velen onder hen werden publiekelijk in hun hemd gezet wanneer ze niet exact hadden gedaan wat hij hen had opgedragen. In zijn drang naar perfectie zette Jobs beleefdheid en empathie graag opzij.

In zijn boek *Idea Man: A Memoir by the Co-founder of Microsoft* beschrijft Paul Allen zo'n ontmoeting met Steve Jobs. Allen en Microsoft medestichter Bill Gates waren naar Californië afgereisd voor de eerste demo van de Mac. Jobs en Andy Hertzfeld (die door sommigen als een pionier onder de softwareontwikkelaars wordt beschouwd en tussen 2005 en 2013 bij Google zou werken, alvorens met pensioen te gaan) zouden de Mac presenteren. Maar na één minuut sloeg de machine tilt.

“Wat gebeurt hier godverdomme?”, snauwde Jobs Hertzfeld toe. Die had waarschijnlijk de ganse nacht doorgewerkt om de machine klaar te krijgen en had nu veel zin om onder de tafel te kruipen. “Deze kerels komen helemaal hiernaartoe om dit ding te zien en dit is het beste dat we voor elkaar krijgen? Dertig seconden en dan loopt ie vast? Wat is er godverdomme aan de hand met jou?”

Grenzen verleggen

Jobs' genialiteit en succes als ondernemer waren ongeëvenaard, en hij wist keer op keer de lat hoger te leggen voor zijn werknemers. Dat mag blijken uit de volgende anonieme getuigenis van een Apple-werknemer in het Amerikaanse webmagazine *The Atlantic*:

Toen ingenieurs het allereerste prototype van de iPod af hadden, presenteerden ze dat aan Steve Jobs om zijn fiat te krijgen.

Jobs speelde met het gadget, onderwierp het aan een onderzoek, woog het met zijn handen en zei dat het niet goed genoeg was. Het was te groot. De ingenieurs antwoordden dat ze de iPod opnieuw moesten uitvinden wilden ze hem nog kleiner maken; het was gewoon onmogelijk.

Jobs was even stil. Hij stond recht, wandelde naar het aquarium aan de andere kant van de kamer en gooide de iPod erin. Toen die op de bodem belandde begonnen kleine luchtballen uit het apparaat naar boven te borrelen. “Dat zijn luchtballen”, snauwde Jobs. “Dat betekent dat er nog ruimte vrij is. Maak ‘m kleiner.”

DOMINIQUE DEWITTE

Dominique Dewitte is een gevestigde naam in de Belgische mediawereld. Hij is medeoprichter van *express.be*, dat in 2019 getransformeerd werd tot *Business AM/Newsweek*, een nieuwsplatform waar hij hoofdredacteur en

buitenlands correspondent in de Verenigde Staten en hoofdredacteur was.

Expertise in Amerikaanse Zaken

In aanloop naar de Amerikaanse presidentsverkiezingen van 2012 schreef hij het boek *American Matters*. Samen met Alain Renier heeft hij daarnaast meerdere managementboeken op zijn naam staan.

Zijn werk is gepubliceerd in talrijke kranten en tijdschriften.

De Midday Brief: Invloedrijke Nieuwsbrief

Sinds 2007 schrijft hij de Midday Brief, een invloedrijke nieuwsbrief die bekendstaat om zijn hoge openingsratio. Deze nieuwsbrief maakt nu deel uit van het Brevity-nieuwsmerk en blijft een belangrijke stem in de Belgische mediawereld.

